

Církevně-politický a teologický vývoj palestinských církví v Jeruzalémě a na Západním břehu je hlavním tématem disertační práce nazvané „Palestinské církve po roce 1967. Církevně-politický a teologický vývoj“. Proces politizace a nacionalizace palestinských církví je prezentován jako hlavní faktor vedoucí během první intifády k vyjádření vnitrocírkevně a ekumenicky jednotné pozice odmítající izraelskou okupaci jako neetickou. V souvislosti s narůstajícím národním uvědoměním vzniká od osmdesátých let lokální palestinská teologie věnující se především reflexi konfliktu a jeho důsledků pro církve. Podobně i palestinská hermeneutika čelí politickému zneužití Starého zákona a snaží se číst Bibli z palestinské perspektivy. Historickému a regionálnímu kontextu v rámci území Velké Sýrie (Bilād ašŠām) jsou věnovány první dvě kapitoly práce. První popisuje charakter vzájemných vztahů a mentalitu blízkovýchodních církví, druhá identifikuje hlavní politické, ekumenické a teologické problémy církví v rámci státních celků Sýrie, Libanonu a Jordánska. Poté následují tři kapitoly věnující se církevní politice, teologii a hermeneutice palestinských církví. Poslední kapitola předkládá teologicky normativně orientovanou úvahu o charakteru správy blízkovýchodních církví a o vzájemných mezicírkevních a mezikomunitních vztazích.